

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **mjr. JUDr. P. D.**, bytom B. zastúpeného JUDr. P. V., advokátom, V., B., proti žalovanému: **M.V.S.R.**, B., o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KM-41/PK-05 zo dňa 4.5.2005, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 196/2005-23 zo dňa 2.5.2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Bratislave č. k. 2S 196/2005-23 zo dňa 2.5.2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-41PK-05 zo dňa 4.5.2005, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 89 zo dňa 23.2.2005, na základe ktorého bol žalobca podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) preložený dňom 1.3.2005 k O.R. PZ B. III, služobného úradu KR PZ v B. a zároveň rozhodol, že rozklad podaný žalobcom podľa § 243 ods. 4 zákona ako nedôvodný zamietla.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na ustanovenie § 35 ods. 2 zákona a s poukazom na jeho gramatickú skladbu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že minister môže ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby, alebo do iného

služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu, pričom výraz „bez uvedenia dôvodu“ platí súčasne pre policajta zaradeného v útvare inšpekčnej služby aj pre nadriadeného.

Krajský súd poukázal na to, že ustanovenie § 35 ods. 2 zákona je vo vzťahu k ods. 1 špeciálnym ustanovením. Odsek 1 cit. zákona taxatívne vymedzuje dôvody, ktoré sú preskúmateľné, za ktorých sa policajt v služobnom pomere prevedie alebo preloží na inú funkciu. Odsek 2 cit. zákona definuje špeciálne kompetencie ministra, ktorý môže (teda aj nemusí) práve z dôležitého záujmu (čo je na posúdení a rozhodnutí ministra, inak by toto ustanovenie v tejto časti stratilo opodstatnenie) aj nadriadeného preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia napokon uviedol, že zákonodarca ministrovi taxatívne nevymedzil dôležitý záujem služby a nakoľko ho neupravuje ani žiaden vykonávací predpis, okolnosti dôležitého záujmu služby sú ponechané na absolútnu úvahu ministra. Pokiaľ išlo o spôsob preloženia žalobcu, krajský súd konštatoval, že boli dodržané všetky zákonné ustanovenia, s ktorými sa žalovaný vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal a odôvodnil.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom uviedol, že minister môže policajta zaradeného v útvare inšpekčnej služby a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkone služby a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu.

Žalobca vyjadril súhlas s názorom krajského súdu, že minister nemusí uviesť dôvod preloženia, avšak na preskúmanie rozhodnutia je dôležité uviesť dôležitý záujem služby. Bez toho, aby tento záujem existoval totiž nie je možné žiadneho nadriadeného v zmysle § 35 ods. 2 zákona preložiť na inú funkciu. Rozhodnutie v ktorom nie je dôležitý záujem služby uvedený je nepreskúmateľné a nie je možné z neho zistiť, či správny orgán, čiže minister vnútra postupoval v súlade alebo v rozpore so zákonom. Týmito skutočnosťami sa krajský súd podľa žalobcu nezaoberal, a preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal na to, že z personálneho rozkazu č. 89 zo dňa 23.2.2005 vyplýva, že v jeho odôvodnení je použité slovné spojenie „v dôležitom záujme služby“, z uvedeného teda vyplýva, že minister v napadnutom rozhodnutí túto skutočnosť deklaroval, pričom je podľa žalovaného nedôvodné žiadať, aby minister vnútra pri vydaní rozhodnutia podľa § 35 ods. 2 zákona okolnosti, ktoré predstavujú dôležitý záujem konkretizoval. V prípade, že by tak postupoval, nejednalo by sa o preloženie bez uvedenia dôvodu.

Keďže zákonodarca zveril ministrovi vnútra právo v obligatórne určených prípadoch konať bez uvedenia dôvodov, považoval žalovaný námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia za nenáležitú.

Zároveň žalovaný poukázal na to, že v prípade preloženia žalobcu na inú funkciu, nedošlo k porušeniu jeho práva na prácu, pretože služobný pomer zostal zachovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcu nie sú dôvodné.

Podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Zb. (účinného do 25.2.2005, ďalej len zákon) minister môže policajta zaradeného v útvere inšpekčnej služby a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu.

Podľa § 35 ods. 9 zákona prevedenie na inú funkciu alebo preloženie na inú funkciu sa vykoná odvolaním policajta z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do inej funkcie podľa § 33.

Podľa § 33 ods. 4 zákona policajt, ktorý bol vymenovaný do funkcie podľa odseku 3, môže byť z tejto funkcie odvolaný, a to aj bez uvedenia dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so závermi krajského súdu ohľadne výkladu ustanovenia § 35 ods. 2 zákona podľa ktorého vzhľadom na zaradenie žalobcu vo funkcii - riaditeľ odboru odhaľovania úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ, ktorého treba považovať za nadriadeného, bolo možné podľa odseku 2 uvedeného zákona z dôvodu dôležitého záujmu služby žalobcu preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu služby alebo iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 171/1993Z.z. o Policajnom zbore policajný zbor je podriadený ministromi.

Rozhodovanie ministra vnútra ktorým realizuje svoju právomoc menovať a odvolávať nadriadeného v zmysle zákona č.73/1998 Zb. má povahu správneho úkonu, minister vnútra pritom vystupuje ako správny orgán sui generis. V danej veci vystupuje ako správny orgán, ktorý autoritatívne aplikačne rozhoduje v oblasti právne determinovaných subjektívnych práv subjektov so záväznými právnymi dôsledkami pre tieto subjekty.

Správne orgány, ale i súdy v rámci prieskumu zákonnosti správnych rozhodnutí musia dôsledne aplikovať jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať „iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“.

V zákone č. 73/1998 Zb. nie je vymedzený obsah a teda ani hranice pojmu „dôležitý záujem služby“, neupravuje to ani žiaden vykonávací predpis, je teda vecou voľnej úvahy ministra vnútra, ktoré skutočnosti bude považovať za dôležité záujmy služby.

Predovšetkým však bolo potrebné vychádzať z právnej konštrukcie ustanovenia § 35 ods. 2 zákona a zo systematiky zaradenia slov „aj bez uvedenia dôvodov“ na konci vety, z čoho bolo potrebné vyvodiť záver, že uvedené slovné spojenie sa vzťahuje na obe časti (ktoré sú spojené spojkou „a“ predmetného odseku

2), teda nielen na príslušníkov PZ zaradených na útvare inšpekčnej služby, ale aj na nadriadeného, a teda toto personálne opatrenie (hoci s podmienkou „ak to vyžaduje dôležitý záujem služby“, ktorá v predmetnom personálnom rozkaze formou jej deklarovania splnená bola), bolo možné realizovať aj bez uvedenia dôvodu.

V danom prípade bolo pre preskúmanie podstatné, či minister vnútra v rozhodol v medziach žalobných dôvodov v súlade s platným právom, teda či dodržal hmotnoprávne ustanovenie (§ 35 ods. 2 zákona) a či boli dodržané súvisiace procesné ustanovenia (§ 35 ods. 9 zákona) a pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že boli v danom prípade dodržané všetky zákonné ustanovenia s ktorými sa žalovaný vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal, bolo potrebné považovať rozsudok krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol, za vecne správny a ako taký ho podľa § 219 OSP potvrdiť.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 11. marca 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová